

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่น (12-25 ปี)

ในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

Factors that contribute to violent behavior in adolescents (12-25 years)

In Pho Rai Wan district in Phetchaburi.

ทิพย์วรรณ จุลิรัชเน็กร^{1*}, อภิรัตน์ อุดมทรัพย์², อาริยา ม่วงไหมทอง³, พลเกษม สะอาดนัก⁴

Thippawan Juliratchaneekron^{1*}, Apirat Udomsab², Ariya Mungmaithong³, Phonkasem sa-artnak⁴

บทคัดย่อ

การกระทำรุนแรงในสังคมไทยเกิดขึ้นได้ด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน ความรุนแรงบางอย่างเป็นผลมาจากคนใกล้ชิด เช่น คนในครอบครัว กลุ่มเพื่อนในโรงเรียน หรือสิ่งแวดล้อมชุมชนที่อยู่อาศัย การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 12-25 ปี จำนวนทั้งสิ้น 90 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามพฤติกรรมความรุนแรง, แบบสอบถามการคบเพื่อน, แบบสอบถามสภาพแวดล้อมในชุมชน และแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ T-test, one-Way ANOVA และ Correlation ผลวิจัยพบว่าคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ปัจจัยทางด้านครอบครัวสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในชุมชนไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

คำสำคัญ: ความรุนแรง, วัยรุ่น, ครอบครัว

Abstract

Violence in Thailand occur for mang reasons. The Violence, some as a result from someone close such as familg a group of friend in school or environmental community living. The purpse of this study for study the violent behavior of teen agers in tambon phoraiwan Aumphoe Muang phetchaburi trovince. Group of example for study are The teen ager of age 12-25 years old. Totality 90 people using multi- stage randomnessampling. The mstrument used for this research is query wolent behavior, the behavior of frienl query environ nent in the community and query the relationship of the family.the statistic used of data analysis is t-test, one-way, anova and correlation. The resuit Found choua cteristic of the sample include age,education level at diffrent vialent behavior not diffrent. But the group of example the gender different it has been used for violent is different statistical significance 0.5 family faotors and friends factors correlated with frionds is associated with violent behavior at 0.5 and 0.1 environmental factors in relation to behavior, not violence.

Keywords: violence in teens, family.

¹ สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

* Corresponding author, E-mail: waney_juli@yahoo.com

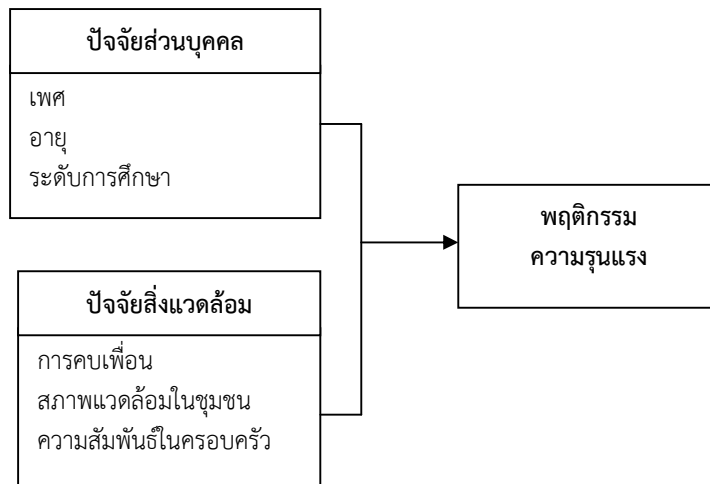
บทนำ

เรื่องของปัญหาที่เกี่ยวกับเด็ก วัยรุ่นและเยาวชน ก็คงไม่พ้นเรื่องของค่าความรุนแรง ยังคงเป็นปัญหาเดิมๆ ที่เกิดขึ้นมานานและยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง โดยสถานการณ์ปัจจุบันมักทวีความรุนแรงมากขึ้นจากเดิม จนทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาเช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการทารุณเด็ก ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศ และปัญหาเด็กติดยา ฯลฯ เนื่องจากวัยรุ่นต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและด้านอื่น ๆ มากมาย โดยเฉพาะทางด้านอารมณ์และความคิดที่รุนแรง มีการปรับตัวเพื่อเข้าสังคม และมีการพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง (เสาวนีย์ ไชยวรรณ.2550) พฤติกรรมความรุนแรง ซึ่งเกิดจากสาเหตุหลายๆ ปัจจัย เป็นต้นว่า กลุ่มเพื่อน ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดกับวัยรุ่นมากที่สุด และตัววัยรุ่นเองก็ต้องการ การยอมรับในกลุ่มเพื่อน เพื่อนจะมีทั้งด้านดีและไม่ดี หากวัยรุ่นอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีก็จะคล้อยตามหรือลอกเลียนแบบสิ่งต่างๆ (โรงเรียนพิชญ์โลกพิทยาคม) นอกจากนี้สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยในชุมชน ยังส่งผลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นแหล่งมั่วสุมต่างๆ ภายในชุมชน และสาเหตุทางด้านครอบครัว ที่ถือได้ว่าเป็นสถาบันแรกในการอบรมเลี้ยงดู ปกป้องสิ่งต่างๆ ให้กับเด็กและเยาวชน (สำนักส่งเสริมสถาบันครอบครัว. 2552) จากที่ผู้วิจัยกล่าวมาข้างต้นเป็นเหตุผลให้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเด็ก วัยรุ่นและเยาวชน ในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่นในตำบล โพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ และระดับการศึกษา
2. เพื่อศึกษาสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อน สภาพแวดล้อมในชุมชน ความสัมพันธ์ในครอบครัว กับ พฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงภายในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอขั้นตอนการดำเนินงานการศึกษาดังนี้

ประชากร หมายถึง ประชาชนวัยรุ่นที่มีอายุ 12-25 ปี ที่อาศัยอยู่ในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี และมีชื่ออยู่ตามสำเนาทะเบียนบ้าน จำนวนทั้งสิ้น 884 คน

กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง ประชาชนวัยรุ่นที่มีอายุ 12-25 ปี ที่อาศัยอยู่ในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี จำนวนทั้งสิ้นจำนวน 90 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามซึ่งแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ และระดับการศึกษา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของ Likert Scale 5 ระดับ เพื่อสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .761, การคบเพื่อน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .824, สภาพแวดล้อมในชุมชน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .915 และความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .872

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่

ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ, อายุ และระดับการศึกษา

ปัจจัยสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การคบเพื่อน สภาพแวดล้อมในชุมชน และความสัมพันธ์ในครอบครัว

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมความรุนแรง

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มวัยรุ่นส่วนใหญ่ในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี มีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.01 ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 กลุ่มวัยรุ่นเพศชายมักจะแสดงพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงผ่านทางร่างกาย คือ ขว้างปาสิ่งของ และทำ ตบ/ ตี/เตะ/ ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงแสดงพฤติกรรมความรุนแรงผ่านทางวาจา โดยการใช้คำพูดที่หยาบคาบ เหน็บเหน็บเสียดสี ประชดประชัด ด้านการคบเพื่อน มีการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.59 พบว่ากลุ่มเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างมีการชักชวนกันไปดื่มแอลกอฮอล์และมีการชักชวนไปทะเลาะวิวาท แต่ในขณะที่เดียวกันบางครั้งมีการตักเตือนกันและให้กำลังใจกันในกลุ่มเพื่อนเสมอ ด้านสิ่งแวดล้อมในชุมชน เป็นชุมชนที่น่าอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65 คือในชุมชนโพไร่หวาน ไม่มีแหล่งมั่วสุมในชุมชน มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์กับเยาวชน โครงการส่งเสริมครอบครัว และนำหลักคุณธรรมมาใช้ปฏิบัติ นอกจากนี้ในชุมชนยังมีการเฝ้าระวังควบคุมการใช้ความรุนแรงในชุมชน ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์ในครอบครัวปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79 ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว มีการให้คำปรึกษา แนะนำ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง, การคบเพื่อน ,
 สภาพแวดล้อมในชุมชน และความสัมพันธ์ในครอบครัว

ข้อมูล	คะแนนค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลค่า
พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง (Y)	3.01	0.58	ปานกลาง
การคบเพื่อน (X ₁)	2.97	0.59	ปานกลาง
สภาพแวดล้อมในชุมชน (X ₂)	3.00	0.65	ปานกลาง
ความสัมพันธ์ในครอบครัว (X ₃)	3.06	0.79	ปานกลาง

2. กลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี เพศชายมีคะแนนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากับ 3.28 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 และเพศหญิงมีคะแนนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากับ 2.74 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 กลุ่มวัยรุ่นทั้งเพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับปานกลาง โดยที่กลุ่มวัยรุ่นเพศชายมีการใช้ความรุนแรงมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง จำแนกตามเพศ

เพศ	N	คะแนนเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน	T	p
		พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง $\bar{X}$	มาตรฐาน SD		
ชาย	48	3.28	0.50	4.90	.00
หญิง	42	2.74	0.53		
รวม	90	3.01	0.58		

3. กลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบุรี ที่มีอายุ 20-25 ปี จะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงสูงที่สุด รองลงมาคือกลุ่มวัยรุ่นช่วงอายุ 12-16 ปี และ 16-20 ปี ซึ่งมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากันมีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (3.09,0.48) , (2.97,0.70) และ (2.97,0.54) ตามลำดับ เมื่อทดสอบความแตกต่างพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 3

4. กลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบุรีที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษาหรือไม่ได้ศึกษาต่อจะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงสูงที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาหรือ ปวช./ปวส., ระดับอุดมศึกษา และประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (3.15,0.50), (3.04,0.55) , (2.99,0.60) และ (2.89,0.65) ตามลำดับ เมื่อทดสอบความแตกต่างพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจำแนกตามคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างได้แก่ อายุ และระดับการศึกษา

ตัวแปรต้น	N	ค่าเฉลี่ย	SD	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
อายุ								
12-16 ปี	30	2.98	0.70	ระหว่างกลุ่ม	0.28	2	0.14	0.42
16-20 ปี	30	2.97	0.55	ภายในกลุ่ม	29.62	87	0.34	
20-25 ปี	30	3.09	0.48	รวม	29.90	89		
รวม	90	3.01	0.58	ไม่มีคู่ที่แตกต่างกัน P>0.05				
ระดับการศึกษา								
ต่ำกว่าประถมศึกษา	24	2.89	0.65	ระหว่างกลุ่ม	0.74	3	0.25	0.72
มัธยมศึกษาหรือ ปวช./ปวส.	24	3.04	0.55	ภายในกลุ่ม	29.16	86	0.34	
ระดับอุดมศึกษา	24	2.99	0.60	รวม	29.90	89		
สำเร็จการศึกษาต่ำกว่า กว่าประถมศึกษา	18	3.15	0.50					
รวม	90	3.01	0.58	ไม่มีคู่ที่แตกต่างกัน P>0.05				

4. ปัจจัยทางด้านการคบเพื่อน และปัจจัยทางด้านครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ของกลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี โดยมีความสัมพันธ์ เท่ากับ 2.91** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ 2.56* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ correlation ของตัวแปรการคบเพื่อน, สภาพแวดล้อมในชุมชน ความสัมพันธ์ในครอบครัว และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ปัจจัย	Y	X ₁	X ₂	X ₃
พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง (Y)	1			
การคบเพื่อน (X ₁)	.291**	1		
สภาพแวดล้อมในชุมชน (X ₂)	.143	.779**	1	
ความสัมพันธ์ในครอบครัว(X ₃)	.256*	.561**	.511**	1

อภิปรายผลการวิจัย

1. กลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับปานกลาง โดยที่กลุ่มวัยรุ่นเพศชายมีการใช้ความรุนแรงมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ (สิริภิญญา อินทรประเสริฐ, 2557) ที่กล่าวไว้ว่าเพศชายและเพศหญิงมีลักษณะทางกายภาพที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ซึ่งเพศชายมีความแข็งแรงมากกว่าเพศหญิง ในระบบสังคมต่างๆ ที่ใช้อำนาจในการบังคับควบคุม จึงมักพบว่าเพศชายเป็นผู้กุมอำนาจเหนือกว่าเพศหญิง ความรุนแรงของเพศชายจึงปรากฏได้ชัดเจนมากกว่าเพศหญิง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีอำนาจ (Resource Theory) แต่ไม่สอดคล้องกับ(อภิญา เยาวบุตร และคณะ, 2558) ที่พบว่าเพศชายกับเพศหญิงมีพฤติกรรมการชมเชยและไม่ชมเชยแตกต่างกันโดยเพศหญิงจะมีพฤติกรรมการชมเชยมากกว่าเพศชาย

2. กลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบุรี ที่มีอายุ 20-25 ปี จะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มวัยรุ่นช่วงอายุ 12-16 ปี และ 16-20 ปี ซึ่งมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เท่ากัน เมื่อทดสอบความแตกต่างพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากกลุ่มวัยรุ่นเป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 12-25 ปี (จินท์ จูทา วิเศษสมวงศ์, 2548) ดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบุรี ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงอายุใดก็จัดได้ว่าเป็นวัยรุ่นจึงมีความคิด บุคลิกภาพ และพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน เพราะยังถือว่าเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ โดยมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาไปทุกๆ ด้าน (สุรัสวดี พนมแก่น, 2548) โดยกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุ 20-25 ปี ซึ่งถือเป็นวัยรุ่นตอนปลายซึ่งควรมีการแสดงออกทางอารมณ์ดีขึ้น มั่นคงขึ้น ยอมรับสภาพการเป็นผู้ใหญ่เพิ่มขึ้น อารมณ์ที่มั่นคงในช่วงนี้ส่วนหนึ่งมาจากการค้นพบเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตัวเองได้ก่อน ยอมรับทั้งข้อดีและข้อไม่ดีของตนเอง ส่วนใหญ่จะวกกลับมาสร้างสัมพันธ์กับพ่อแม่ในรูปแบบใหม่ที่มีความเป็นตัวของตัวเองเพิ่มขึ้น และยอมรับนับถือผู้อาวุโสในแง่ที่มีประสบการณ์มาก่อน (พญ.วินิตดา ปิยะศิลป์) แต่ก็ไม่มีผลการศึกษาวิจัยที่พบว่ากลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย อายุระหว่าง 20-25 ปี จะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพื้นฐานทางอารมณ์ไม่ดีมาก่อน เช่น มีประสบการณ์ชีวิตไม่ราบรื่น ครอบครัวแตกแยก คนในครอบครัวไม่ไว้ใจ เคยถูกละทิ้งหรือโกหกหลอกลวงกันมาก่อน ถูกลงโทษรุนแรง จะหงุดหงิดง่าย ไม่มั่นใจในความรักและผูกพันที่พ่อแม่มีต่อตนเอง เข้ากับพ่อแม่หรือเพื่อนไม่ได้ ไม่มั่นคงอบอุ่น เมื่อเริ่มเข้าวัยรุ่น ปัญหาเดิมที่มีต่อกันจะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น และถ้าวัยรุ่นนั้นไม่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่ดีกับคนที่เขาชื่นชมได้ก็จะยิ่งทำให้ความสับสน มีปมด้อย ขาดความภูมิใจในตนเอง ชอบเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น และถ้ามีปัญหาการเรียนร่วมด้วย หรือมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่ เพื่อน จะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางอารมณ์โดยตรง ทำให้วัยรุ่นนั้นอ่อนไหวง่าย หงุดหงิด ก้าวร้าว ไม่แน่ใจ ใจน้อย และส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกทางเดินในอนาคตได้ อารมณ์จึงไม่ถูกพัฒนาจนเข้าวัยผู้ใหญ่ได้เต็มที่ถึงแม้ว่าสภาพร่างกายจะพัฒนาไปอย่างรวดเร็วก็ตาม ทำให้พบวัยรุ่นที่โตแต่ตัวแต่จิตใจยังเป็นเด็กอยู่ทำให้ก่อปัญหาตามมาได้ (พญ.วินิตดา ปิยะศิลป์) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (สิริภิญญา อินทรประเสริฐ, 2557), พบว่ากลุ่มตัวอย่างอายุในช่วง 10-12 ปี 13-15 ปี และ 16-18 ปี ในสัดส่วนใกล้เคียงกัน

3. กลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบุรี ที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา หรือไม่ได้ศึกษาต่อจะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงสูงสุด รองลงมา คือ กลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาหรือ ปวช./ปวส., ระดับอุดมศึกษา และประถมศึกษา เมื่อทดสอบความแตกต่างพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาช่วยให้คนเจริญงอกงาม ทั้งทางปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม “สถานศึกษา” หรือ “โรงเรียน” ถือว่าเป็นบ้านหลังที่สองของเด็ก เป็นบ่อเกิดของการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมคุณงามความดี พัฒนาศักยภาพทั้งด้านความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นให้เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคม ปัจจุบันหลาย

ฝ่ายมองเห็นตรงกันว่า “คุณภาพการศึกษาไทยตกต่ำ” ฉะนั้นการศึกษาจึงไม่สามารถที่จะกล่อมเกล่า หรือขัดเกล่า ให้บุคคลมีนิสัยจิตใจที่เที่ยงาม มีความพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อตนเองและสังคม มีความพร้อมที่จะประกอบการทำงานอาชีพได้ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่สังคมไทยต้องเผชิญกับสถานการณ์ปริญาถล่มทลาย “จ่ายครบ จบแน่” หรือ “การศึกษา คือการลงทุน” จึงมองเป็นระบบธุรกิจมากกว่าการเน้นที่คุณภาพ เห็นได้ชัดเจนจากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันกลับมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

4. ปัจจัยทางด้านการคบเพื่อน และปัจจัยทางด้านครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ของกลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05

4.1 ปัจจัยด้านการคบเพื่อน ที่กระทำความผิด หรือการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทั้งทางตรง และทางอ้อมและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ สอดคล้องกับ ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) ในลักษณะเดียวกันกับการแพร่ของแพชชั่น โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่เป็นวัยกำลังค้นหาอัตลักษณ์ เป็นวัยที่ต้องการ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง กลุ่มเพื่อนที่เป็นพรรคพวกเดียวกันจึงต้องมีทิศทางของพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน กลุ่มเพื่อนของกลุ่มวัยรุ่นในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่เคยมีที่มีประวัติการทะเลาะวิวาทกับบุคคลอื่นจนถึงขั้นชกต่อยและทำร้ายร่างกายกันดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นจึงเรียนรู้ว่าหากเลียนแบบพฤติกรรมให้เหมือนเพื่อนจึงจะได้รับการยอมรับในกลุ่ม (กรรณิ์น เปล่งซ่า, 2549 อ่างใน ญฎฐาภรณ์ โสภณชัต, 2557) นอกจากนี้กลุ่มวัยรุ่นยังมีลักษณะการเชื่อเพื่อนและคล้อยตามเพื่อนมากเนื่องจากจะมีความผูกพันกันในกลุ่มเพื่อนเพราะสามารถร่วมทุกข์ร่วมสุข และเข้าใจปัญหาของกันและกันดีกว่าคนต่างวัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ(ศรีธัญญาอิชิตะ, 2553) ที่พบว่าสาเหตุทางสังคมด้านเพื่อนนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยนักเรียนจะให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก และถูกเพื่อนชักชวนให้มีเรื่องชกต่อยทะเลาะวิวาท นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ (เกษตรชัย และหิม, 2557) พบว่าอิทธิพลความรุนแรงจากเพื่อนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรังแกของนักเรียนโรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 และ(อภิญา เยาวบุตร และคณะ,2558) พบว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยทำนายพฤติกรรมข่มเหงรังแกผู้อื่นทางร่างกาย โดยสามารถร่วมทำนายได้ร้อยละ 18.9 (p-value < .001)

4.2 ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นแหล่งหล่อหลอมทางบุคลิกภาพและคุณลักษณะของสมาชิก การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างสมาชิกในครัวเรือนเดียวกัน มีการถ่ายโอนค่านิยม ความรู้สึกนึกคิด ทักษะคิด ความเชื่อ ความศรัทธาและวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตจากสมาชิกคนหนึ่ง ตลอดจนมีการพักผ่อน สันทนาการ และการทำกิจกรรมต่างๆ รวมกัน บรรยากาศและวิถีการอบรมเลี้ยงดูการอบรมสั่งสอนการเป็นพ่อแม่-แม่แบบ ทั้งอย่างเป็นการทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว สิ่งแวดล้อมภายในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบได้ค่อยๆ หล่อหลอมพื้นฐานทางบุคลิกภาพและคุณลักษณะทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และจิตใจของสมาชิกในครอบครัวในรูปแบบต่างๆ มีผลโดยตรงต่อการแสดงบทบาททางด้านสังคมของสมาชิกในสถาบันอื่นต่อไป (นายแพทย์เกษม ตันติผลาชีวะ ดร. กุลยา ตันติผลาชีวะ) อิทธิพลความรุนแรงของบิดามารดาที่มีความเกี่ยวข้องและส่งผลโดยตรงกับพฤติกรรมเลียนแบบโดยปกติพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้พฤติกรรมจากการสังเกตตัวแบบ โดยเฉพาะตัวแบบจากคนใกล้ชิดที่สุด ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครู และเพื่อน ดังที่ Bandura (1986) กล่าวว่า ตัวแบบที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากคนใกล้ชิดที่สุด โดยเด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมจากบุคคลรอบข้าง และมีการเลียนแบบพฤติกรรมตามที่ได้เรียนรู้มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลียนแบบจากบุคคลที่ตนให้ความเคารพนับถือและมีความใกล้ชิดสนิทสนม ซึ่งเด็กมักคิดว่าพฤติกรรมที่พบเห็นนั้น เป็นเรื่องปกติ และสามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตของเขาได้ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ Baldry (2003) และ สมชาย จักรพันธ์ (2543) ที่ศึกษาพบว่าปัจจัย

ที่ส่งผลการกระทำรุนแรง คือ การเคยพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงหรือผิดกฎหมายซึ่งเป็นการเสริมพฤติกรรมความรุนแรงให้เด็กโดยไม่รู้ตัวเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่ก็ใช้วิธีรุนแรงในการแก้ไขปัญหาและเป็นการสอนให้เขาใช้วิธีการเดียวกับผู้อื่นโดยการแสดงพฤติกรรมรุนแรงต่อบุคคลรอบข้างในชีวิตประจำวันเกษตรชัย และหิม และ ดลมนรจณ์ บากา (2552; 2554) ศึกษาพบว่า การมีประสบการณ์พบเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าวของเยาวชน ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (เกษตรชัย และหิม, 2555: 65) ผลของการวิจัยพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และอิทธิพลความรุนแรงของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งอิทธิพลความรุนแรงของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมากที่สุด

ข้อเสนอแนะและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจากผลการวิจัยพบว่าปัจจัยทางด้านการคบเพื่อน และปัจจัยทางด้านครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองควรเอาใจใส่ และให้ความสำคัญกับบุตรหลานของท่านและให้คำแนะนำในเรื่องการคบเพื่อนเพราะกลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มวัยรุ่นมาก หากเด็กวัยรุ่นได้รับแบบอย่างที่ดีจากบุคคลใกล้ชิด เช่น คนในครอบครัว หรือกลุ่มเพื่อน จะช่วยให้กลุ่มวัยรุ่นลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรขยายพื้นที่ที่ศึกษาวิจัยไปยังพื้นที่อื่นๆ หรือหาแนวทางการพัฒนาโปรแกรมเพื่อลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น เช่น โปรแกรมพัฒนาความรู้พ่อแม่รุ่นใหม่ ในตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมเมื่อบุตรหลานก้าวเข้าสู่วัยรุ่น

เอกสารอ้างอิง

- เกษตรชัย และหิม และ ดลมนรจณ์ บากา. (2554). ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ของเยาวชนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์
- เกษตรชัย และหิม.(2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา อิสลาม ในจังหวัดสงขลาภาคการศึกษาต่อศึกษา. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- จินห์จุฑา วิเศษสมวงศ์.(2548). ความสัมพันธ์ในครอบครัว ที่สอดคล้องต่อการใช้ความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว ของวัยรุ่นชาย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิต. วิทยานิพนธ์(วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต:จิตวิทยาชุมชน) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ณัฐภาภรณ์ โสภณชาติ. (2557). พฤติกรรมความรุนแรงในกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร วารสารกระบวนการยุติธรรม. ปีที่ : 7 ฉบับที่ : 3 เลขหน้า : 99-120 ปี พ.ศ. : 2557
- นายแพทย์เกษม ต้นติผลาชีวะ ดร. กุลยา ต้นติผลาชีวะ.การพัฒนาครอบครัวโดยคณะอนุกรรมการด้านครอบครัว. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี.
- พญ.วันดดา ปิยะศิลป์ บรรณาธิการ.(2557).คู่มือการเลี้ยงดูลูก./
- ฟาฏินา วงศ์เลขา (2557). คุณภาพเด็กและเยาวชนชี้วิกฤติการศึกษาไทย. โรงพิมพ์ เติลินิวส์. โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม. (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์). ใน อิทธิพลและความคาดหวังของสังคมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่น (Online) .www.pp.ac.th/ppweb/doc/chanakan/111.pdf,25 กรกฎาคม 2559
- ศรัณญา อธิตะ. (2553). การศึกษาพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนวัยรุ่น. ปริญญาโท กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สมชาย จักรพันธ์. (2543, 5 กุมภาพันธ์). อาชญากรรมเด็ก หนังสือ การตุน ต้นเหตุบาป บริสุทธิ์. เติลินิวส์, หน้า 14

- สำนักส่งเสริมสถาบันครอบครัว. (2552). ความสำคัญของครอบครัว. ใน กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (Online). www.owf.go.th/wofa/modules/website/.../4053509746697c4a2d74aaeb4e2b4f61.pdf, 18 กรกฎาคม 2559.
- สิริภิญญา อินทรประเสริฐ. (2557). ความสัมพันธ์ของสื่อกับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพฯ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 295 ถนนนครราชสีมา แขวงดุสิต เขต ดุสิต กรุงเทพมหานคร
- สุรัสวดี พนมแก่น. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับพฤติกรรมรุนแรงของเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต:การพยาบาลสุขภาพเด็ก) มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- เสาวนีย์ ไชยวรรณ. (2550). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความรุนแรงในระหว่างการนัดพบของคู่วัยรุ่น: กรณีวัยรุ่นจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลเวชปฏิบัติ) สาขาพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- อภิญา เยาวบุตรและคณะ. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการข่มเหงรังแกผู้อื่นวัยรุ่นตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร” วารสารพยาบาล=Journal of public health [(serials/ปีที่ 29 ฉบับที่ 2 พ.ค.2558c.1c.1)]
- Baldry, A. C. (2003). Bullying in schools and exposure to domestic violence. *Child Abuse & Neglect*, 27, 713–732
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A social cognitive theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Coloroso, B. (2003). *The bully, the bullied, and the bystander: From pre-school to high school: How parents and teachers can help break the cycle of violence*. Toronto, ON: Harper Collins.